

[Søren Olesen.]

om vuggestuer og fritidshjem kan man sige, at de i nogen grad erstatter den hushjælp, som hjemmene måske ellers måtte have, og de hjem, som er i stand til at løse opgaven selv, er efter min mening egentlig ikke berettiget til at stille store krav til det offentlige, når de selv sparer en udgift på dette område. Derfor kan jeg i nogen grad give tilslutning til det, som det ærede medlem hr. Foged udtalte, at det ville være rimeligt, at statens tilskud til disse hjem ikke var så stort, men at man lod de institutioner, som tager sig af det, sørge for at skaffe midler tilveje enten i form af betaling fra dem, der benytter hjemmene, eller fra arbejdsgivere, eller hvordan man nu måtte finde det mest praktisk at løse opgaven. Når det derimod gælder forsorgen for de børn og unge, som samfundet skal tage sig af, fordi de ikke har noget hjem eller hjemmene er ude af stand til at tage sig af dem, stiller det sig anderledes. Der er det selvfølgelig, at staten må afholde den store part af udgifterne, og jeg kan tiltræde de bestemmelser, der står i forslaget herom. Men der er en enkelt ting, som jeg gerne vil omtale. Jeg synes, man går lidt for hårdt frem mod de hjem, hvor lederen står som ejer, altså de rent private opdragelseshjem. Man må ikke glemme, at fra først af er disse opgaver blevet løst ad privat vej, og der er mange, som er gået i spidsen her og har ydet en stor indsats og ikke høstet nogen økonomisk fordel deraf. At der kan være fare for, at det i enkelte tilfælde kan blive en slags forretning, er jeg ikke blind for, men disse hjem er jo ligesom alle andre undergivet tilsyn, og derfor synes jeg ikke, at man behøver så kategorisk at forbyde oprettelse af nye hjem på dette grundlag. Der kan efter forslaget ikke oprettes nye hjem i privat eje, men kun af institutioner og foreninger, af staten og kommunerne. De bestående hjem, hvor lederen er ejer, kan fortsætte indtil videre, dog kun med dispensation; ellers indeholder forslaget den bestemmelse, at de skal overgå til de andre former.

Der er fra Børnesagens Fællesråd udtalt ønske om, at der ved loven kunne skabes en større sikring af disse hjem, og jeg vil også tilslutte mig dette ønske, idet jeg mener, det har betydning for lederen og ejeren af et sådant hjem, at han ikke alene kan få dispensation for et kort åremål, men at det ligefrem i loven fastsættes, at hjemmene kunne bestå indtil videre, i hvert fald så længe de nuværende ejere og ledere står for dem. Jeg håber, at dette kan drages med ind i forhandlingerne, hvis vi får en udvalgs-

behandling af forslaget, men iøvrigt kan jeg tilsige forslaget en velvillig behandling.

Petra Petersen: Alle vore sociale institutioner er ude i store økonomiske vanskeligheder, og dette gælder også i høj grad institutionerne indenfor børneforsorgen. Det føles stærkt af de mange mennesker, der arbejder i børneforsorgens tjeneste; de har ikke de økonomiske kår at arbejde under, som deres store, krævende arbejde berettiger dem til. Den offentlige støtte er ikke stor nok. De mennesker slides op af økonomiske problemer, hvilket naturligt må gå ud over deres arbejde, ligesom dårlig aflønning tvinger børneforsorgens medarbejdere bort fra erhvervet over i andre stillinger, hvor aflønningen står i rimeligt forhold til arbejdsydelsen. Der findes blandt ledere og medarbejdere i børneforsorgen en kreds af egnede mennesker, hvis arbejde ikke kan vurderes højt nok, men hvis arbejds-, bolig- og lønforhold står i skrigende kontrast til deres arbejde. Intet menneske kan ernære sig og endnu mindre sin familie med idealisme. Når en egnet, veluddannet mand står overfor valget mellem at søge stilling ved børneforsorgsarbejdet eller som lærer andetsteds og dette sidste hverv er bedre lønnet og arbejdsvilkårene betydelig bedre, kan man ikke forbavses, hvis han vælger det sidste. Hvis disse uligheder ikke rettes, hvis lønningerne ikke kommer til at ligge på højde med, hvad der kan opnås andre steder, vil børneforsorgen få de dårligste kræfter, og den burde netop have de bedste.

Det står nu til den højtærede socialminister og den højtærede finansminister, om lederne af vore børnehjem skal køre træt af mangel på kvalificeret arbejdskraft, og om børneforsorgen skal lide herunder. Der har med mellemrum og med rette været rejst kritik af vore børne- og opdragelseshjem. Denne kritik har haft mange sider, og foruden elendig økonomi og dårlige bygninger med gammeldags indretning har uegnede ledere været den vigtigste anklage.

For de mennesker her i landet — og vi er en del —, der mener, at børn kan opdrages uden prygl, er det beskæmmende, at lovens § 163 stadig står ved magt. Vi må beklage, at det ærede medlem hr. Bomholt i sin ministertid ikke nåede at få afskaffet pryglestraffen i skolen. Var det lykkedes, var det muligt, at hans partifælle, den daværende socialminister, det ærede medlem hr. Strøm, ville have haft opmærksomheden henvendt på denne paragraf, og det er muligt, at hans efterfølger, den nuværende højtærede